

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. ve věci žalobců: a) **Město B.**, se sídlem x, zastoupeného Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 24, Praha 2, b) **K. K.**, bytem x a c) **R. c. B. p.**, se sídlem x, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: A. K. s.r.o., se sídlem x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2014, č. j. 047091/2014/KUSK, o umístění stavby,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2014, č. j. 047091/2014/KUSK, **se zrušuje** a věc se **vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II.** Žaloba podaná žalobkyní b) **se odmítá.**
- III.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **16.342,- Kč**, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Vojtěcha Novotného, advokáta.
- IV.** Žalobkyně b) a žalovaný nemají vzájemně právo na náhradu nákladů řízení.
- V.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci c) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **3.000,- Kč.**
- VI.** Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- VII.** Žalobkyni b) – K. K. se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši **3.000,- Kč**, který jí bude vrácen z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobami doručenými zdejšímu soudu se žalobci domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců a) a c) a zároveň potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 14. 11. 2013, č. j. Výst./4514/13 5/Čk, kterým bylo na základě žádosti společnosti S. I. s. r. o., se sídlem x a společnosti S. ú. k. s. r. o., se sídlem x (právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení) rozhodnuto o umístění stavby „Bioplynová stanice K.“ na pozemcích parc. c vše v k. ú. B. (dále jen „stavba“ nebo „BPS K.“) a zároveň byly stanoveny podmínky pro umístění této stavby.

Usnesením ze dne 23. 6. 2014, č. j. 46 A 35/2014-191, přiznal soud žalobě žalobce a) odkladný účinek. Usneseními ze dne 27. 6. 2014, č. j. 46 A 35/2014-201 a ze dne 21. 7. 2014, č. j. 46 A 35/2014-218, spojil soud všechny věci (původně vedené pod sp. zn. 46 A 35/2014, 46 A 37/2014 a 46 A 40/2014) ke společnému řízení vedenému pod sp. zn. 46 A 35/2014.

Žalobci namítli¹, že umístění BPS K. odporuje Územnímu plánu města B. (dále je „územní plán“) a žalovaný tak porušil ustanovení § 90 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, podle kterého platí, že stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací.

Předně poukázali na to, že záměr výstavby BPS K. svou povahou spadá do kategorie záměrů vymezených v příloze č. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů. Konkrétně je uvedena v kategorii II pod bodem 3.1 „Zařízení ke spalování paliv o jmenovitém tepelném výkonu od 50 do 200 MW“. Taková stavba tedy již ze své povahy bez dalšího nemůže být v souladu s územním plánem v dotčeném území umístěna, jelikož územní plán nepřipouští záměry uvedené v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, které ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 tohoto zákona definuje jako záměry „jejichž provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí“. Rovněž uvedli, že žalovaný pochybil, pokud územní plán vyložil tak, že uvedený regulativ stanoví kumulativně dvě podmínky, tj. záměr musí být uvedený v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a zároveň musí jít o takový záměr, jehož provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí, jelikož takový výklad odporuje cílům a účelům přijaté změny č. 5 územního plánu.

Další rozpor s územním plánem pak žalobci shledávají v tom, že stavební úřad se při umístění záměru BPS K. v dotčeném území zcela nedostatečně vypořádal s otázkou, zda a do jaké míry navrhovaný záměr negativně ovlivní sousední obytné budovy a žalovaný se touto otázkou nezabýval vůbec. K tomu uvedli, že žalovaný, stejně jako stavební úřad, si mohli jen stěží učinit reálnou představu o možných vlivech stavby a provozu BPS K. na okolí, neboť řadu otázek nechali otevřených, resp. jejich řešení pouze odsunuli do navazujících řízení, konkrétně do stavebního řízení (např. podmínku č. 14 územního rozhodnutí, podle které až v projektové dokumentaci pro stavební povolení má být vyřešeno a popsáno, jak bude nakládáno s nevyhovujícím výstupem z bioplynové stanice). Rovněž uvedli řadu dalších aspektů svědčících o tom, že umístění BPS K. s ohledem na blízkou vzdálenost od obytné zástavby, neodpovídá územnímu plánu a dodali, že vzdálenost BPS K. od obytné zástavby

¹ soud dále v textu rozsudku používá množné číslo bez ohledu na to, zda uvedenou námitku vznesli všichni žalobci, nebo jen některý z nich

neodpovídá ani Metodickému pokynu Ministerstva životního prostředí č. 12/2008, který formuluje podmínky pro umístění stavby bioplynové stanice právě s ohledem na její možné negativní vlivy na okolní obytnou zástavbu.

Rovněž namítli, že záměr BPS K. nebyl posuzován z hlediska souladu s územním plánem ve věci splnění podmínky hlukových limitů vůči stavbám pro bydlení a rovněž ani odvolací orgán ve svém rozhodnutí vůbec nekomentoval, zda byla tato podmínka posuzována a zda byla prokazatelně splněna. K tomu uvedli, že pro tuto otázku není relevantní ani příslušné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 12. 1. 2012 předložené spolu s dokumentací pro územní řízení, které bylo zpracováno před účinností změny č. 5 územního plánu, a tudíž nemohlo reagovat na nově stanovené podmínky regulace dotčeného území. Namítli, že podmínka bodu č. 12 územního rozhodnutí, podle které bude v dalším stupni řízení zpracována akustická studie dokládající splnění hlukových limitů vůči obytné zástavbě, rozhodně nemůže výše uvedenou vadu zhojit, neboť ve stavebním řízení se již neposuzuje vhodnost umístění stavby. I v tomto případě se tedy jedná o již zmiňovaný případ zcela nepřipustné správní praxe, kdy odložením zpracování studie či jiného úkonu do navazujících správních postupů je de facto vyprázdněn obsah územního řízení, přičemž v důsledku je prakticky znemožněno dotčeným subjektům v následných řízeních vznášet relevantní námitky, ať už proto, že vůbec účastníkem navazujícího řízení nebudou, či proto, že jejich námitky budou odmítnuty jako irelevantní vzhledem k tomu, že předmětem takového řízení již nebude umístění stavby s ohledem na její možné vlivy na území.

Žalobci dále namítli, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný zcela nedostatečně vypořádal odvolací námitku ohledně nemožnosti dopravní obsluhy BPS K. podle navrženého řešení a uvedli, že žalovaný se, stejně jako stavební úřad, omezil toliko na posouzení napojení stavby BPS na účelovou komunikaci na pozemku parc. č. x, k. ú. B.. Správní orgány ale zcela ignorovaly skutečnost, na kterou žalobci opakovaně poukazovali, a to že Městský úřad B. jako příslušný silniční správní úřad vydal k žádosti oprávněných osob rozhodnutí, podle kterého na pozemcích parc. č. x vše v k. ú. B., neexistuje místní či veřejně přístupná účelová komunikace. Tato stejná komunikace přitom má být v souladu s napadeným rozhodnutím využívána k dopravní obsluze BPS K.. V tomto ohledu pak nemůže obstát ani závazné stanovisko Odboru dopravy a služeb Magistrátu města Kladna ze dne 10. 10. 2013, č. j. ODaS/2657/13/280, ke stavbě Bioplynové stanice K, stejně jako stanovisko nadřízeného správního úřadu ze dne 7. 3. 2014, č. j. 043235/2014/KUSK-DOP/HOL. Nelze totiž pominout, že MÚ B. oznámil stavebnímu úřadu, že řízení o prokázání existence předmětné veřejné účelové komunikace zahájil. Stavební úřad, resp. žalovaný, měl tedy územní řízení přerušit, a to až do pravomocného rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu v uvedené věci, jež má charakter předběžné otázky, protože výsledek uvedeného řízení bude mít význam pro posouzení žádosti o umístění stavby. Žalovaný nicméně tuto skutečnost zcela ignoroval, resp. účelově obešel tím, že si opatřil zmiňované stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje, Odboru dopravy. Takový postup ovšem odporuje zákonu a nelze než konstatovat, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí nezákonností i v tomto ohledu.

Dále žalobci namítli, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jako podklad pro jeho vydání nebyla doložena příslušná rozhodnutí o povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“). V této souvislosti předložili studii zpracovanou MUDr. V. Z. s názvem Fauna B. haldy a místa záměru výstavby bioplynové stanice (předloženou již v odvolacím řízení). Z uvedené studie dle žalobců vyplývá, že ve zkoumané oblasti byl zjištěn výskyt celé řady zvláště chráněných druhů živočichů, a nejenom

ty druhy, na které upozornil orgán ochrany přírody a krajiny v závazném stanovisku ze dne 24. 1. 2012, č. j. 239468/2011/KUSK. Žalobci zdůraznili, že za daných okolností bylo třeba příslušné výjimky získat již pro účely vydání rozhodnutí o umístění stavby BPS K.

Konečně žalobci namítli, že v průběhu řízení nebyl příslušným orgánem ochrany přírody řádně vyhodnocen možný vliv výstavby BPS K. na evropsky významné lokality nacházející v dotčeném území a uvedli, že již v průběhu správního řízení opakovaně poukazovali na to, že nařízením Vlády ČR č. 371/2009 Sb. byla vyhlášena evropsky významná lokalita Zákolanský potok, a to z důvodu výskytu chráněného a kriticky ohroženého raka kamenáče (*Austropotamobius torrentium*). S poukazem na tuto skutečnost zpochybnili správnost a relevanci závěru zjišťovacího řízení ze dne 18. 11. 2010, č. j. 137484/2010/KUSK, ze kterého stavební úřad a žalovaný při umístění stavby vycházeli a které vliv stavby BPS K. na evropsky významné lokality vyloučilo. Dále uvedli, že žalovaný příslušnou odvolací námitku prakticky nevypořádal, když toliko odkázal na zmíněný závěr zjišťovacího řízení jako odborný podklad pro územní rozhodnutí a zároveň konstatoval, že žalobci neunesli důkazní břemeno ohledně svých tvrzení. Zmíněné stanovisko je ovšem dle žalobců zcela nepřezkoumatelné, když je v něm pouze a jenom konstatováno, že stavba nebude mít vliv na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality a zcela absentuje jakákoliv úvaha, která orgán ochrany přírody a krajiny k takovému závěru vedla.

Žalobkyně b) namítla, že správní orgány v územním řízení nesprávně vymezily okruh účastníků řízení, jelikož opominuly řadu účastníků - vlastníků nemovitostí v obytné zástavbě nacházející se v blízkosti pozemků, na které byla napadeným rozhodnutím pravomocně umístěna stavba BPS K., mezi nimi též žalobkyni b), které tak byla upřena možnost v řízení zákonnou cestou uplatnit a hájit svá práva.

Z výše uvedených důvodů navrhli žalobci soudu, aby zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že bod nepřipustného využití území pro plochu výroba a sklady, který žalobci uvedli v žalobě, nevylučuje všechny záměry uvedené v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, jak uvádí žalobce, ale pouze takové záměry, které kromě toho, že jsou uvedeny v této příloze, splňují to, že „jejich provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí“.

Dále uvedl, že podle ustanovení § 79 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Z uvedeného vyplývá, že v územním řízení se stanoví pouze druh a účel stavby a pro konkrétnější řešení se pouze stanovují podmínky pro další řízení.

Pokud jde o námitku spočívající v nedostatečném napojení stavby na dopravní infrastrukturu, odkázal zcela na napadené rozhodnutí. K otázce ochrany přírody a krajiny uvedl, že veřejný zájem na úseku ochrany přírody a krajiny hájí v rámci územního řízení příslušný dotčený orgán, který vydal k umístění stavby souhlasné stanovisko. Ohledně vlivu stavby na evropsky významnou lokalitu Zákolanský potok uvedl, že závěr zjišťovacího řízení není závazným stanoviskem, avšak má pro stavební úřad význam expertního posudku a je odborným podkladem pro vydání rozhodnutí. Stavební úřad v řízení o umístění stavby v prvé

řadě zajišťuje soulad záměru s platnými právními předpisy a závaznými stanovisky dotčených orgánů. Platné právní předpisy nestanovují zvláštní požadavky na umístování staveb bioplynových stanic, stavební úřad se tedy musí především řídit závaznými stanovisky dotčených orgánů. Dotčené orgány vyslovily souhlas se záměrem a případně svůj souhlas doplnily podmínkami, které stavební úřad zahrnul do podmínek pro umístění stavby. Dále konstatoval, že závěr zjišťovacího řízení jako odborný podklad nemůže na základě odvolání účastníka řízení, který není v dané otázce odborně způsobilý, pokládat za nesprávný, jelikož je zpracován oprávněnými osobami.

Z výše uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 30. 3. 2011 společnost SKS I. s. r. o., se sídlem x a společnost Středočeská údržba komunikací s. r. o., se sídlem x podaly žádost o umístění stavby. Dne 29. 3. 2013 stavební úřad vydal rozhodnutí o umístění stavby, proti kterému bylo podáno odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 8. 2013, č. j. 118132/2013/KUSK, rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Dne 14. 11. 2013 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. Výst./4514/13 5/Čk, kterým byla stavba BPS K. umístěna, byly stanoveny podmínky pro její umístění a bylo rozhodnuto o námitkách účastníků řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci a) a c) odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že územní plán nevyklučuje všechny záměry uvedené v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ale pouze takové záměry, které kromě toho, že jsou uvedené v příloze č. 1 tohoto zákona, splňují to, že jejich provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí.

Dále uvedl, že podkladem pro vydání rozhodnutí stavebního úřadu byl jednak závěr zjišťovacího řízení č. j. 137484/2010/KUSK ze dne 18. 11. 2010, podle kterého stavba nemá být posuzována podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a jednak vyjádření orgánu ochrany životního prostředí č. j. 239468/2011/KUSK ze dne 24. 1. 2012, kde je uvedeno, že změny provedené novou projektovou dokumentací nejsou svým charakterem významnými změnami ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písmo c) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, záměr tudíž nevyžaduje opětovné provedení zjišťovacího řízení a je proto zřejmé, že závěr zjišťovacího řízení č. j. 137484/2010/KUSK ze dne 18. 11. 2010 platí i po přepracování projektové dokumentace. K tvrzení, že je vyjádření k přepracované projektové dokumentaci nesprávné, žalovaný uvedl, že vyjádření je zpracováno oprávněnou osobou a na základě odvolání účastníka řízení, který není v dané otázce odborně způsobilý, nemůže odvolací správní orgán pokládat toto vyjádření za nesprávné. Odvolací správní orgán se tedy námitkami směřujícími proti vyjádření k přepracované projektové dokumentaci nemůže zabývat, jelikož jde k tíži odvolatele svá tvrzení prokázat a je na něm, aby doložil takový důkaz, například jiný posudek zpracovaný odbornou osobou, na základě kterého by se stavební úřad mohl domnívat, že předložený dokument je nesprávný.

K otázce nezohlednění nařízení vlády ČR č. 371/2009 Sb., kterým byla vyhlášena evropsky významná lokalita Zákolanský potok, žalovaný uvedl, že závěr zjišťovacího řízení není závazným stanoviskem, avšak má pro stavební úřad význam expertního posudku a je odborným podkladem pro vydání rozhodnutí. Stavební úřad v řízení o umístění stavby v prvé řadě zajišťuje soulad záměru s platnými právními předpisy a závaznými stanovisky dotčených

orgánů. Platné právní předpisy nestanovují zvláštní požadavky na umístění staveb bioplynových stanic, stavební úřad se tedy musí především řídit závaznými stanovisky dotčených orgánů. Dotčené orgány vyslovily souhlas se záměrem a případně svůj souhlas doplnily podmínkami, které stavební úřad zahrnul do podmínek pro umístění stavby.

K otázce dopravního napojení stavby žalovaný uvedl, že podkladem rozhodnutí je stanovisko Magistrátu města Kladna, odboru dopravy a služeb ze dne 2. 1. 2012, který ve svém stanovisku uvedl: „*Projekt řeší výstavbu bioplynové stanice při účelové komunikaci a silničním správním úřadem pro takovou komunikaci je příslušná obec*“. Městský úřad B. vydal jako příslušný silniční správní úřad dne 5. 9. 2013 stanovisko, ve kterém uvedl, že „*dále je patrné, že k dopravní obsluze mají být využity komunikace, u kterých se předpokládá, že se jedná o veřejně přístupné místní a účelové komunikace. Takový předpoklad je ovšem v přímém rozporu se zjištěním MÚ Buštěhrad jako příslušného silničního správního úřadu. MěÚ B. se totiž zabýval žádostmi dotčených vlastníků pozemků kolem BPS K., přičemž dne 30. 5. 2013 vydal v příslušném řízení, vedeném u MÚ B. pod sp. zn. 514/2013, rozhodnutí č. j. 514/2013-9, jímž rozhodl tak, že na pozemcích parc. č. x, vše v k.ú. B., neexistuje místní či veřejně přístupná účelová místní komunikace.*“ a dále; „*v rámci uvedeného řízení bylo prokázáno, že na dotčených pozemcích byla bez jejich souhlasu, v 70. letech minulého století, vybudována neveřejná účelová komunikace pro návoz teplárenského popílku a odpadů Z hutní výroby na skládku „B. halda“ v areálu bývalé P. S. K., a dále že předmětná komunikace není od útlu výroby a rozpadu P. užívána pro zmiňovaný účel a aktuálně je zasypána odpady.*“ Ze stanoviska příslušného silničního správního úřadu tedy vyplynulo, že stavba není napojena na veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Toto stanovisko však vykazovalo vady, zejména když odkazovalo na dříve vydané rozhodnutí silničního správního úřadu, které přímo nesouviselo s pozemky pro dopravní obslužnost stavby. Stavební úřad ve svém rozhodnutí ignoroval stanovisko silničního správního úřadu a v rozhodnutí uvedl, že stavba je napojena na veřejně přístupnou účelovou komunikaci. K tomuto určení však stavební úřad není příslušný. Z uvedených důvodů žalovaný požádal o stanovisko Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy, jako příslušný silniční správní úřad a nadřízený správní úřad. Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy, vydal dne 7. 3. 2014 pod číslem jednacím č. j. 043235/2014/KUSK- DOP/HOL stanovisko, kterým změnil výše citované stanovisko silničního správního úřadu města B. tak, že vydává souhlas s dopravním napojením a dopravní trasou stavby (po pozemku parc. č. x, tzv. T.“).

Předtím, než soud mohl přistoupit k posouzení důvodnosti podaných žalob, zabýval se tím, zda jsou dány předpoklady jejich věcného projednání. V případě žalobkyně b) dospěl k závěru, že tyto předpoklady dány nejsou.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) „*Nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný*“.

Podle ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. „*Žaloba je nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného*“.

Žalobkyně b) v projednávané věci namítla, že došlo k porušení jejích práv, jelikož s ní správní orgány nejednaly jako s účastníkem řízení. Soud úvodem poznamenává, že v územním řízení je postup správního orgánu vůči účastníkům podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (tedy vůči osobám, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním

rozhodnutím přímo dotčeno) a vůči veřejnosti obdobný, oznámení o zahájení řízení se totiž doručuje veřejnou vyhláškou a osoby, které pokládá stavební úřad za účastníky, se v oznámení identifikují toliko označením svých pozemků (§ 87 odst. 3 stavebního zákona). Důvod tohoto postupu je zřejmý – na počátku územního řízení je prakticky nemožné identifikovat všechny osoby, které by mohly být účastníky územního řízení podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Pakliže osoba, se kterou stavební úřad jako s účastníkem nepočítá, má zájem se řízení účastnit, je na ní, aby podnikla příslušné kroky (např. podala námitky) a sdělila, že se pokládá za účastníka, o čemž by stavební úřad následně rozhodl usnesením podle ustanovení § 28 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně však nic takového neučinila, zůstala v řízení zcela pasivní, nepodala ani odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby a jejím prvním úkonem v celé věci bylo až podání správní žaloby. V usnesení ze dne 16. 11. 2004, č. j. 1 As 28/2004-106, Nejvyšší správní soud uvedl, že „v souladu se zásadou *'vigilantibus iura scripta sunt'* by každý měl aktivně a důsledně dbát svých práv již v řízení před správním orgánem a teprve poté, kdy je jeho snaha bezvýsledná, obracet se na soud. Klade se tak důraz jednak na respektování požadavku procesní ekonomie, neboť je-li tu otevřena právní možnost nápravy nezákonnosti vyšší správní instancí, není věcný ani právní důvod předkládat věc *in foro*, jednak je zdůrazněna nutnost aktivity subjektů veřejnoprávních vztahů při ochraně jejich subjektivních oprávnění.“ Tyto zásady promítl zákonodárce právě do ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s., kde podmínil přípustnost správní žaloby vyčerpáním opravných prostředků ve správním řízení. Žalobkyně však odvolání proti územnímu rozhodnutí nepodala, ač je podat mohla [rozhodnutí stavebního úřadu bylo v souladu s ustanovením § 92 odst. 3 stavebního zákona vyvěšeno na úřední desce – ostatně tímto způsobem bylo doručeno i např. žalobci c)] a její žaloba je proto nepřipustná. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že s ní stavební úřad jako s účastníkem nepočítal. Pokud by totiž odvolání proti územnímu rozhodnutí podala, musel by žalovaný spornou otázku jejího účastenství posoudit a buď jí účastenství přiznat (a její odvolání věcně projednat), nebo nepřiznat (a odvolání pro nepřipustnost zamítnout). V obou případech by jeho závěry byly následně přezkoumatelné soudem.

Vzhledem k výše uvedenému postupoval soud podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 68 písm. a) s. ř. s. a žalobu žalobkyně b) výrokem II. odmítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem IV. podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně b) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Protože podaná žaloba byla odmítnuta, soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o soudních poplatcích) současně rozhodl výrokem VII. o vrácení soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč.

Soud následně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [obsažených v žalobách žalobců a) a c)], jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.

První skupinu žalobních námitek tvoří námitky, podle kterých je stavba v rozporu s územním plánem, který žalobci spatřují ve třech oblastech. Nejprve zpochybňují, zda je možné stavbu BPS K. vůbec umístit, poté namítají negativní ovlivnění sousední obytné zástavby a konečně nesplnění hlukových limitů.

Podle územního plánu je nepřipustným využitím území následující využití: „*všechny záměry, tj. stavby, činnosti a technologie, uvedené v příloze č. 1 zákona č. 100/2001 Sb.*

o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, jejichž provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí a to zejména z hledisek možných vlivů na veřejné zdraví a vlivů na životní prostředí, zahrnující vlivy na živočichy a rostliny, ekosystémy, půdu, horninové prostředí vodu, ovzduší klima a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní památky, vymezené zvláštními právními předpisy a na jejich vzájemné působení a souvislosti“. Soud souhlasí se žalovaným, že toto ustanovení územního plánu vyžaduje pro nepřípustnost záměru kumulativní splnění dvou podmínek – jednak musí jít o stavbu uvedenou v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a jednak musí jít o stavbu, jejíž provedení by mohlo závažně ovlivnit životní prostředí. Soud je toho názoru, že shora citované ustanovení jiný výklad neumožňuje. Výklad zastávaný žalobci, a sice že nepřípustné jsou bez dalšího všechny záměry uvedené v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, nemá oporu v textu územního plánu již jen proto, že by se jeho akceptováním stala podstatná část výše zmíněného ustanovení (začínající slovy „*jejichž provedení...*“) nadbytečnou. Tato žalobní námitka proto není důvodná.

Podle územního plánu je přípustným využitím území následující využití: „*podnikatelská činnost (např. velkovýrobní, výrobní, průmyslová a skladovací činnost) s vlastními účelovými stavbami a prostory, nesmí negativně ovlivňovat sousední obytné budovy* (zvýrazněno soudem) *ani území za hranicí ochranného pásma, je-li vyhlášena nebo limitní hranicí ochranného pásma je-li vymezena územním plánem“.* Žalobci namítli, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí otázkou možného negativního ovlivňování sousedních obytných budov vůbec nezabývá. Tato námitka je důvodná. Žalovaný sice tuto odvolací námitku zmiňuje v rekapitulační části napadeného rozhodnutí (na str. 3), nicméně dále se s ní nikterak nevypořádává. Soud proto konstatuje, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění. Totéž platí i o námitce, že záměr BPS K. nebyl posuzován z hlediska souladu s územním plánem ve věci splnění podmínky (kterou územní plán rovněž obsahuje) hlukových limitů vůči stavbám pro bydlení, jelikož ani k této podmínce se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil.

Další žalobní námitka směřovala proti dopravnímu napojení stavby. Tato námitka není důvodná. Soud v obecné rovině souhlasí se žalobci v tom, že pokud pro nějaké pozemky existuje rozhodnutí deklarující (ne)existenci veřejně přístupné účelové komunikace, pak z tohoto rozhodnutí musí správní orgány vycházet. Nicméně v projednávaném případě tomu tak není. Pozemky parc. č. x (vše v k. ú. B.) sice přiléhají k pozemku parc. č. x, který má sloužit jako dopravní napojení stavby, nicméně dle vyjádření Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru dopravy, ze dne 7. 3. 2014, č. j. 043235/2014/KUSK- DOP/HOL, se s nimi pro účely dopravního napojení stavby ani nepočítá. Z toho důvodu není pro projednávanou věc podstatný ani konečný výsledek řízení o (ne)existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích parc. č. x, jelikož stavba BPS K. bude dopravně napojena i bez těchto pozemků. Zjednodušeně řečeno, bez těchto pozemků bude komunikace „T.“ na pozemku parc. č. x užší, což však neznamená, že by nemohla sloužit jako dopravní napojení stavby, které tak bude skrze ni nadále zachováno, a to po pozemcích parc. č. x, k tzv. „páteřní komunikaci“ (parc. č. x), až ke křižovatce se silnicí III. třídy č. x „T.“. Žalovaný tedy nikterak nepochybil, když nevyčkal pravomocného skončení řízení o (ne)existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích parc. č. x a jeho závěry o dopravním napojení stavby plně obstojí.

Dále žalobci namítli, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jako podklad pro jeho vydání nebyla doložena příslušná rozhodnutí o povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 56 ZOPK. Tato námitka je důvodná.

Podle ustanovení § 56 odst. 1 ZOPK „*Výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany*“.

K otázce, kdy je třeba příslušný souhlas získat, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 1 As 37/2005-154, ve kterém uvedl, že „*Rozhodnutí o povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v případě, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, musí být vydáno před vydáním rozhodnutí o umístění stavby*“. Pro úplnost soud dodává, že tento závěr (přijatý ve vztahu k územnímu řízení podle předchozí právní úpravy – zákona č. 50/1976 Sb.) je plně uplatnitelný i ve vztahu ke stávající právní úpravě (srovnej např. rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2015, č. j. 10 As 14/2015-59).

V projednávané věci stavební úřad vycházel ze závěrů zjišťovacího řízení ze dne 24. 1. 2012, č. j. 239468/2011/KUSK, ve kterém je uvedeno, že se v předmětné lokalitě vyskytují zvláště chráněné druhy živočichů, konkrétně čmelák rodu *Bombus*, slepýš křehký a užovka obojková. Orgán ochrany přírody a krajiny rovněž upozornil, že v případě škodlivého zásahu do přirozeného vývoje těchto živočichů je nutné požádat o udělení výjimky podle ustanovení § 56 ZOPK. Stavební úřad ve svém rozhodnutí uvedl (str. 15), že tato podmínka se uplatní ve stavebním řízení. Takový závěr je však ve zjevném rozporu s výše uvedenou judikaturou a nemůže proto v soudním přezkumu obstát.

Konečně žalobci namítli, že v průběhu řízení nebyl příslušným orgánem ochrany přírody řádně vyhodnocen možný vliv výstavby BPS K. na evropsky významné lokality nacházející se v dotčeném území. Tato námitka je důvodná. Žalobci ve svém odvolání zpochybnili závěry zjišťovacího řízení a uvedli, že nařízením Vlády ČR č. 371/2009 Sb. byla vyhlášena evropsky významná lokalita Zákolanský potok, a to z důvodu výskytu chráněného a kriticky ohroženého raka kamenáče (*Austropotamobius torrentium*). Žalovaný v této otázce pouze odkázal na závěry zjišťovacího řízení a uvedl, že žalobci nejsou v dané otázce odborně způsobilí a není tak možné na základě jejich tvrzení pokládat závěr zjišťovacího řízení zpracovaný odbornými osobami, za nesprávný. Soud předně konstatuje, že nařízením vlády č. 371/2009 Sb. byla skutečně vyhlášena evropsky významná lokalita Zákolanský potok, která existuje i podle nové právní úpravy účinné od 29. 10. 2013 (Nařízení vlády č. 318/2013 Sb.). Stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny ze dne 24. 1. 2012, č. j. 239468/2011/KUSK, je však v této otázce mimořádně stručné, jelikož pouze uvádí, že významný vliv stavby na evropsky významné lokality byl vyloučen; obdobně stručné je i předcházející stanovisko č. j. 137484/2010/KUSK ze dne 18. 11. 2010. Soud má sice výrazné pochybnosti o tom, zda by stavba BPS K. mohla mít negativní vliv na několik kilometrů vzdálenou lokalitu Zákolanský potok, nicméně musí souhlasit se žalobci, že stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny je nepřezkoumatelné, jelikož obsahuje pouze závěr o vyloučení vlivu BPS K. na evropsky významné lokality bez jakéhokoliv odůvodnění, což jej zároveň činí nezákonným. Žalovanému nepřísluší přezkoumávat správnost stanoviska orgánu ochrany přírody vydaného podle § 45i ZOPK. V případě jeho zřejmé nepřezkoumatelnosti mohl žalovaný dát podnět orgánu ochrany přírody k zjednání nápravy podle § 156 správního řádu. Soud k námitce

žalobců přezkoumal stanovisko orgánu ochrany přírody podle § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť jde o závazný podklad pro územní rozhodnutí. Jelikož přezkoumávané rozhodnutí žalovaného vychází z nezákonného stanoviska orgánu ochrany přírody, bylo územní řízení zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. K tomu soud rovněž dodává, že argumentace žalovaného, že na základě „*odvolání účastníka řízení, který není v dané otázce odborně způsobilý, nemůže odvolací správní orgán pokládat toto vyjádření za nesprávné*“, nemůže obstát, jelikož odvolací správní orgán je povinen posoudit důvodnost odvolacích námitek bez ohledu na „odbornost“ odvolatelů. Pokud odvolatelé podloží svá tvrzení např. posudkem zpracovaným osobou s příslušnou odborností, dodá to jejich tvrzením bezpochyby větší váhu, nicméně absence takového posudku nemůže ospravedlnit paušální odmítnutí jejich námitek bez věcného posouzení jejich důvodnosti.

Vzhledem k tomu, že se žalovaný nevypořádal dostatečně s odvolacími námitkami žalobců, postupoval soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a napadené rozhodnutí výrokem I. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, aniž by ve věci nařizoval jednání a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby věc znovu projednal v souladu se závěry soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Především bude třeba posoudit soulad stavby s územním plánem, pokud jde o možný negativní vliv stavby na sousední obytné stavby a pokud jde o otázku splnění hlukových limitů (str. 8-9 rozsudku), posoudit otázku, zda bude v projednávané věci třeba získat výjimku podle ustanovení § 65 odst. 1 ZOPK a v případě, že ano, získat tuto výjimku ještě před vydáním územního rozhodnutí (str. 9-10 rozsudku), přičemž při tomto posuzování dotčené orgány zohlední i studii předloženou žalobci (str. 4 rozsudku). Konečně bude třeba řádně odůvodnit závěr o absenci vlivu stavby na evropsky významnou lokalitu Zákolanský potok (str. 10 rozsudku).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci a), který byl ve věci úspěšný, přiznal soud výrokem III. náhradu nákladů řízení v celkové částce 16.342,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 2142,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek a z částky 4.000,- Kč představující zaplacené soudní poplatky za podání žaloby a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobci c), který byl ve věci rovněž úspěšný, přiznal soud výrokem V. náhradu nákladů řízení v částce 3.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby.

O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud výrokem VI. podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť této osobě neuložil splnění jakýchkoliv povinností a důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení této osobě v průběhu řízení nevystaly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. března 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová